

види брата си пакъ веселъ и приказливъ; а у Койка, пригатвайки кафе, разтреперана отъ радостъ, се възмогваше вѣрата, че ще има кой да я введе въ живота и кой да я закриля.

Поднесе се кафе и Петъръ Габара, подпушилъ цигара, бавно фиткаше ароматичното кафе, загледалъ се презъ прозореца въ радостната вечеръ.

Вънъ се свечеряваше, а въ душата на Габара, блѣскаше утренняя зора. Когато на душата е свѣтло и нощта се чини день. День зарѣеше на всички предъ очи. И тримата пиѣха мълчеливо кафето си, подадени на радостни мисли.

Ненадейната радостъ, следъ тежка скръбъ е силна като пролѣтна буря. Тя руши старото и извиква цвѣтята на пролѣтята. И както следъ буря настѣпватъ тихи, топли дни, презъ които кълнатъ пищни цвѣтя — тъй и следъ неожиданата вестъ за Стойка, въ гърдитѣ на неговитѣ близки настана мила тишина, въ която закълниха свѣтли ожидания.

Тая вечеръ бѣ първа, следъ толкова тѣжни дни, презъ която, ведра усмивка осия лицето на Габара. Той искаше да извика всички познати; да имъ каже вестта, да се почерпятъ за избавлението на Стойка, ала чувствуваше изтощение и се прибра въ стаята си на почивка.

Самъ дълго се разхожда изъ стаята си; отвори прозорецъ и дълго гледа Балкана; слуша тътена на голѣмия градъ; мисли по близко бждеще, до като не го напуснаха сили.

Изморенъ, той си легна галенъ отъ рой мисли: свежи като лалета, бързи като лекъ утренъ вѣтрецъ и заспа, както отдавна не бѣ заспивалъ.

Лелята и Койка до късно си шепнаха за скорошното завръщане въ Сребърна.

И за тримата, като че бѣ настанало примирение да се завърнатъ, макаръ чужденецъ да вилнѣй въ тѣх-